

NAAM CIS	ACHTERNAAM MEIJER
LENGTE 1.64m	HAARKLEUR BRUIN
LAATST GEZIEN IN: ZWARTE JOGGINGBROEK, LEREN JASJE	

DARK MIND

WIST JE DAT...
Cis - net als Lotte in *Verdoofd* -
een duivelsoortje heeft?

VERDOOFD

VAL

MOORDSPEL

KNOCK-OUT

CIS MEIJER

VERDOOFD

'Spannend van het begin tot het einde! Een knap debuut.'

Mel Wallis de Vries

PROLOOG

Het is aardedonker in het bijgebouw. Onzeker wrijf ik over mijn klam aanvoelende armen. De zwoele warmte van vanmiddag heeft plaatsgemaakt voor een broeierige nacht. Nu ik geen steek zie, staan mijn andere zintuigen op scherp. In mijn neus prikkelt een merkwaardige geur. Een beetje zoet, maar het ruikt ook naar de polder, nadat het geregend heeft. Een lok haar kleeft aan mijn wang. Ik strijk hem los. Tegelijkertijd probeer ik me te oriënteren. Welke kant moet ik op?

Voorzichtig zet ik een stap en voel hoezeer ik beef. Is het omdat ik moe ben? Of is het een waarschuwing van mijn lichaam? Een waarschuwing voor de onzichtbare vijand, die klaar is om opnieuw toe te slaan, om me eindelijk uit de weg te ruimen. Nee, niet aan denken! Ik zet nog een stap en beweeg mijn hoofd langzaam heen en weer om elk geluid in me op te nemen. Mijn nek voelt nog steeds stram van die aanval. Wat is Nina op het spoor geweest? De gedachte dat haar iets afschuwelijks kan overkomen – of nog erger, inmiddels kan zijn over-

komen – is ondraaglijk. Het mag niet zo zijn! Ik moet haar vinden, ik moet doorgaan! Ik ben niet bang, lieg ik tegen mezelf.

Flarden vioolklanken dringen de ruimte binnen. Alles in mij zegt dat ik op het goede spoor zit. In gedachten hoor ik de waarschuwing weer: 'Je begeeft je op gevaarlijk terrein.'

Ik houd mijn hoofd schuin om beter te kunnen horen waar de muziek vandaan komt. Is er ergens een deur die toegang geeft tot het huis? Op de tast schuifel ik onhandig een paar passen naar voren. Ik bots ergens tegenaan. Een tafel. Voetje voor voetje schuif ik erlangs terwijl ik mijn hand over het blad laat glijden. Ik raak iets hards wat op de tafel staat. Voorzichtig glijden mijn vingers eroverheen. Koel voelt het aan, een tikje ruw, plakkerig. Mijn vingers trillen vreselijk. Niet bang zijn... Niet bang. Mijn hand glijdt verder omhoog, mee met de ronding van het voorwerp. De bovenkant is rond als een bal. Langzaam glijden mijn vingers omlaag. Ik voel een uitstulping. Het lijkt op...

Ik schrik. Gauw trek ik mijn hand terug. Is het wat ik denk dat het is? Aan de andere kant van het ding voel ik dezelfde bolling. Ik beweeg met een vinger over mijn oor, van de bovenkant tot aan mijn oorlel. Met mijn andere hand pak ik een van de uitpuilende delen weer beet, om te vergelijken. Dezelfde vorm. En ik ruik iets typisch. Aan de palm van mijn hand, aan mijn vingers. Die geur van de polder weer... Ik heb die eerder geroken bij iemand. Zeker weten. Maar bij wie?

Peinzend buig ik voorover en breng mijn neus vlak bij het ding. Ik snuif de geur nog een keer op. Denk na! Bij wie heb ik deze geur eerder geroken? Waar? Wanneer? Ik weet het zeker: ergens diep in mijn geheugen ligt het antwoord.

Er ligt een Ansichtkaart op de deurmat. Een doodnormale Ansichtkaart, met een verkreukeld hoekje bij de postzegel. Een dikke stempel erop. Vreemd; één kaart per week was de afspraak. Dit is al de tweede. Terwijl ik naar mijn sporttas graai, blijf ik naar de kaart staren. Ik kniel en pak hem op.

*Alles goed met mij, hoop met jullie ook.
Liefs, Nina.*

PS Doe de groeten aan mama.

Waarom heeft Nina *Doe de groeten aan mama* geschreven? Hoe komt ze erbij dat ik de groeten aan mama kan doen? Een onbehaaglijk gevoel nestelt zich in mijn maag. We hebben mama al jaren niet gesproken. Is dit een flauwe grap? Of... is ze de weg kwijt? In de war? Zoiets schrijven voor de grap... Onmogelijk. Nina zou zoiets toch nooit doen? Daarvoor hebben we

te veel verdriet gehad. Piekerend lees ik de eerste zin op de kaart nog een keer, met Nina's stem in mijn hoofd. Exact dezelfde woorden als in de afgelopen weken. Is het waar, gaat alles echt goed? Waarom zou ze liegen? Ik bestudeer haar handschrift. Het oogt zo zorgeloos. Zwierig. Lange uithalen bij de g en de ij. Een megagrote hoofdletter N. Hier en daar vlekkelig. Naast Nina's naam zweeft een krabbelig getekende bloem op een steel. De poststempel is uit Parijs. Ik check de datum. Vier dagen geleden. Op de voorkant staat een foto van de Eiffeltoren. Een doodgewone kaart. Behalve dan die vreemde PS.

Ik kijk op mijn horloge. Mijn softbaltraining begint over een halfuur. Ik moet zo echt weg; wie te laat komt, riskeert een plek op de reservebank. No way! Snel rits ik het zijvakje van de tas open en schuif de kaart erin. Dan kijk ik naar mijn polsbandje. Drie rode ineengevlochten touwtjes. Nina en ik hebben de bandjes voor elkaar gemaakt als symbool voor onze sterke band. Niets of niemand kan tussen ons komen.

Ik laat mijn sporttas op de grond vallen en pak het polsbandje aan het rafelige uiteinde bij het knoopje vast. Zo scherp mogelijk probeer ik haar gezicht voor me te zien. Soms werkt dat. Vaak weten we hoe het met de ander gaat zonder elkaar gesproken te hebben. Ik fluister: 'Nina, gaat het echt goed met je?' In gedachten zie ik het gezicht van mijn zus. Ik focus op haar uitdrukking. Hoe kijkt ze? Krampachtig knijp ik in het koordje. Haar ogen krijg ik niet helder in beeld. Het is alsof ik door een camera kijk die weigert scherp te stellen. Dan knijp ik mijn ogen dicht en laat het koordje

los. Ik schrik. Ze kijkt angstig. Holle ogen. Bleek.

Ik knipper met mijn ogen. Weg is het beeld. Weer sluit ik mijn ogen, maar er komt niks meer. Verontrust haal ik de kaart weer uit het zijvakje van mijn sporttas. Als ik over een kwartier wegga en keihard fiets, ben ik nog net op tijd voor de training. Mijn ogen schieten heen en weer over de woorden op de kaart. Ik weiger te geloven dat *PS Doe de groeten aan mama* een grap kan zijn. Er moet iets achter steken. Maar ik kan gewoon niet bedenken wat. En waarom hield ze zich niet aan onze afspraak? Vlak voor haar laatste vertrek naar het buitenland zei ze op het perron één kaart per week te zullen sturen, als teken van leven. Eén kaart per week, niet meer, niet minder.

‘Ik beloof het,’ zei ze bloedserieus. ‘Erewoord.’

Ik geloofde haar. Natuurlijk. Die afspraak was er niet voor niets. Je aan je woord houden en geen geheimen hebben voor elkaar. Het armbandje dat we elkaar gaven was om de ander hieraan te herinneren. *Geen geheimen hebben voor elkaar*, dreunt door mijn hoofd en het onbehaaglijke gevoel in mijn maag trekt zich als een touwknoop strakker aan. Wat als Nina toch geheimen voor me heeft? Nee... Zou het? Mijn overtuiging dat onze sterke band vanzelfsprekend is, maakt ineens plaats voor twijfel. Ik schud mijn hoofd. Ze is niet zoals onze moeder. Ik denk terug aan hoe zij Nina, papa en mij verliet vijf jaar geleden. Zomaar ineens vertrok ze naar de andere kant van de wereld. Terug naar waar ze vandaan kwam. Het lullige briefje dat ze toen achterliet... Ik krijg een brok in mijn keel. Dat ze voor haar geheime minnaar had gekozen en niet anders kon dan

haar hart volgen. Hoezo niet anders kon? En Nina en ik dan? En papa?

‘Als ik mijn belofte breek, mag je me komen halen,’ zei Nina lachend. Toen pakte ze haar rugzak, blies een handkus en stapte de Thalys in. Dat is nu twee maanden geleden. Ik wrijf over mijn slapen. Twee kaarten binnen een week... Er klopt gewoon iets niet. Tenzij... tenzij ze juist wil dat ik haar kom halen. Is er iets ergs met haar aan de hand? De angstige blik die ik daarnet in haar ogen zag, maakt me bang.

Ik houd mijn oor tegen de deur van mijn vaders praktijk. Hij mompelt. Er is geen tweede stem. Geen geroezemoes, geen gesnotter. Geen cliënt.

‘Pap?’

‘Ja, ja, ben aan het werk.’ Hij klinkt verstrooid.

Ik open de deur en zie hem naar zijn computerscherm staren. Hij kijkt met samengeknepen ogen, zijn onderzoekende psychiaterblik. Die blik van: Ik weet wat je denkt. Irritant. Hij weet bijna nooit wat er in me omgaat en zeker niet dat ik Nina mis.

‘Moet je zien. Een kaart van Nina.’

Hij kijkt op, vermoeid. De boord van zijn kraag zit scheef.

‘Waarom heb je je nette pak nog aan?’ vraag ik. ‘Je hebt toch geen cliënt meer?’

De kaart houd ik bij het verkreukelde hoekje voor zijn gezicht. Afwezig haalt hij een hand door zijn haar. ‘Ik moet nog een dossier van iemand doornemen. En jij? Moet jij niet trainen?’

‘Zo meteen.’ Ik wapper met de kaart voor zijn neus.

‘Kijk hier eens naar. Nina schrijft: “Doe de groeten aan mama.”’

‘Een apart gevoel voor humor,’ zegt hij, vlak en zonder op te kijken.

‘Apart? Ik vind het spooky. Het is niets voor haar. En weet je, het is al haar tweede kaart in een week tijd.’

‘Hoezo spooky?’ Hij pakt de kaart vast, draait hem om en tuurt naar de afbeelding van de Eiffeltoren. ‘Ik zie niets bijzonders.’

‘Vind je het niet vreemd?’ Het kost me moeite om de kaart los te laten, alsof ik iets kostbaars uit handen geef.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Die Eiffeltoren, daar is toch niks vreemds aan?’ Hij bolt de kaart zo dat de Eiffeltoren er krom uitziet. ‘Ik blijf het trouwens een lelijk ding vinden.’

‘Voorzichtig nou, geef maar weer hier.’ Ik houd mijn hand op. ‘Het klopt niet. Twee kaarten. Ze had beloofd er maar één per week te sturen. Wat denk jij?’

Mijn vader kijkt van de kaart naar mij en zegt niets.

‘Misschien kunnen we erachter komen waar ze zit,’ zeg ik.

‘Wat denk je zelf? Nina komt pas terug wanneer zij daar zin in heeft.’ Hij geeft de kaart terug. ‘Als ze erachter komt dat we haar zoeken, keert ze zich van ons af. Het draait alleen maar weer uit op ruzie. Dat wil ik niet meer,’ zegt hij met een vastberaden blik in zijn ogen. ‘Echt niet.’

‘Maar we kunnen het toch proberen,’ zeg ik.
‘Stie-kem?’

**BEKIJK DE SPANNENDE
BOEKTRAILER OP YouTube**

 Cis Meijer cismeijer

 cismeijer cismeijer.nl

'Letterlijk gruwelijk spannend'
- NBD Biblion over *Verdoofd*

CIS MEIJER

WAL

JEUGDTHRILLER

PROLOOG

‘Help me,’ schreeuw ik.

De schoen boven me trapt tegen mijn vingertoppen. Sarrend, net niet hard genoeg om me de diepte in te duwen.

‘Hoe voelt dat, als niemand naar je luistert? Lullig? Pijnlijk? Eenzaam en koud? Begin je jezelf langzaam te haten, omdat je lucht bent?’

Spuug- en bloedspeeters vallen op mijn gezicht en met moeite bedwing ik de reflex om ze weg te vegen.

Ik peil het dreigende gezicht boven me. Woede zie ik. Wanhoop. Wie van ons tweeën is er het ergst aan toe? Die gedachte geeft me moed. ‘Je ijlt,’ zeg ik. Meteen heb ik spijt. Niet nog bozer maken.

Mijn vingers verkrampen. Nog een paar centimeter en dan heb ik geen grip meer. Radeloos kijk ik naar de donkere hemel hoog boven me. Even is het alsof ik zweef. Dan kantel ik mijn hoofd naar de muur. Niet omhoogkijken. De diepte zuigt aan mijn voeten. Op hoeveel

meter hoogte zit ik? Vijftien? Vallen is fataal.

Mijn hart bonst in mijn oren. Waarom had ik het niet eerder door?

Te laat. Het antwoord ligt besloten in de ogen die me vanaf de dakrand met een sadistische blik aankijken. In de schoen die weer tegen mijn hand trapt.

‘A-alsjeblieft... Stop! Wil je dit ook op je geweten hebben?’

Opnieuw een venijnige trap op mijn hand. Een brandende pijn trekt door mijn vingers. Niet verstijven! Ik bijt mijn tanden op elkaar. Bijna geen kracht meer... Dit hou ik niet vol.

Met een voet schuif ik zenuwachtig langs de muur. Pal onder mijn rechterschoen voel ik een smalle richel. Ik kan leunen. Mijn linkerschoen plaats ik ernaast. Voorzichtig. Niet te veel bewegen. Ik hou mijn adem in en dan laat ik mijn ene hand langs de muur glijden, op zoek naar redding. Ruw cement. Nergens grip. Geen groeven, geen haakjes. Niks.

Of toch? Iets prikt. Boven mijn schouder. Een scherpe, uitstekende punt. Een stuk staal of een dikke spijker... Het kan me niet schelen, als het me maar kan dragen.

Met mijn vrije hand tast ik razendsnel over mijn schouder naar mijn rugzak. Ik trek aan de lus die eruit steekt. Mijn spieren branden. Kom op nou, ik moet het kunnen met één hand. Het moet! Ik wil leven... Ik moet haar vinden.

Mijn hand schuift met het touw omhoog. Maar mijn arm trilt te erg. Ik kan het niet. Niet denken, niet bang zijn... Ik span mijn armspieren aan. Nog een klein stukje

en ik... Hij zit. De lus zit om de punt. Vliegenvlug wikkel ik het touw om mijn hand.

Met mijn ene hand hang ik aan het dak, met de andere aan het touw.

Ik krijg nog een trap. De pijn bonkt als een dreunende hamer op mijn vingers. Maar ik verbeeld me dat ze niet van mij zijn. Die vingers zijn niet van mij en de pijn is niet van mij.

In een fractie van een seconde hijs ik me op, tot net onder de dakrand. Hoger lukt niet. Ik sla mijn hand uit.

Beet.

Ik voel huid. Onderbeen.

Venijnig zet ik mijn nagels erin. Brul maar, denk ik. Het doet me niets meer.

Dan graai ik naar de rugzak die vlak boven me op het dak ligt. Het hengsel bungelt over de rand. Ik trek eraan. Hij suist ondersteboven langs me omlaag. Eén seconde, twee seconden, plof.

Ren er dan heen, smee ik in gedachten. Ga weg hier! 'Fuck!' hoor ik boven me. 'Shitshitshit, nee!'

Vanuit mijn ooghoeken zie ik briefjes door de lucht dwarrelen. Ver beneden me liggen de pakketjes op de grond. Ik hang er hoog boven. Het duizelt. Snel kijk ik omhoog. Niet voorbereid op een laatste keiharde trap op mijn vingers.

'Nee!' Adrenaline knalt als een stroomstoot door me heen. Doodsbang knijp ik mijn ogen dicht. Farewell.

1. LIV

‘Niet bang zijn. Je nachtmerries zijn volkomen logisch.’

Het laatste woord zingt rond in mijn hoofd. Mijn therapeut is een volhouder. Het afgelopen jaar heeft hij dit zo vaak tegen me gezegd. Ik wil het ook graag geloven. Maar het lukt niet. Vastberaden trap ik door. Ik sla de hoek om en wacht voor het rode licht. Het is de laatste keer dat ik hierheen ga. Een dag voor mijn vertrek naar New York. Mijn verjaardagswens van vorig jaar.

Luid getoeter haalt me uit mijn gedachten. Het verkeerslicht staat al op groen.

‘Sorry!’ roep ik en ik sprint weg.

Bij de praktijk zet ik mijn fiets op slot en ik bedenk dat mijn wens maar half is uitgekomen. Voordat ik naar binnen stap, haal ik mijn handen door mijn haar. Ik strijk de plooien uit mijn shirt. Niet vergeten mijn mobieltje uit te zetten.

‘Hoe voel je je nu?’ vraagt hij. ‘Het is een jaar geleden dat je vriendin verongelukte.’

Bij het woord ‘verongelukte’ huiver ik. Nog steeds kan ik niet aan het idee wennen.

‘Op zich beter,’ zeg ik. ‘Maar ik mis haar nog net zo erg. En de nachtmerries blijven komen.’

Hij neemt een slok koffie, zet zijn mok op tafel. ‘Ze zijn een metafoor voor de pijn en onmacht die je voelt. Wanneer je haar dood verwerkt hebt, verdwijnen ze vanzelf.’

‘Weet u het echt zeker?’ vraag ik.

Hij zegt niets, maar glimlacht. Ik denk dat ik het zeker weet, maak ik daaruit op. Ik schuif de ring om mijn vinger heen en weer. Het is niet erg om hier te zijn, maar stilzitten lukt niet. New York. Het maalt door mijn hoofd. Over vierentwintig uur ben ik in New York. Sofia’s laatste cadeau aan mij.

‘Wat wil je voor je verjaardag hebben, Liv?’ had Sofia vorig jaar gevraagd. Ze lachte naar me via het Skype-scherm. Haar donkerbruine haren en ogen leken zwart. Ik zette het scherm lichter. ‘Noem een wens. Eentje.’

‘Omdat je zo aandringt,’ zei ik, terwijl ik een hap van een chocoladekoekje nam. ‘Ik wens dat je weer in Nederland komt wonen.’

‘Serieus,’ zei ze. ‘Zeg het nou.’

‘Ja hoor, alsof jij altijd zo serieus –’

‘Ik wil je iets bijzonders geven. Omdat je m’n liefste vriendin bent.’

‘Oké, sorry,’ zei ik, nog steeds lacherig. ‘Goed dan. Weet je wat ik echt een keer zou willen? Dat we samen gaan klimmen in New York.’

‘Deal!’ Ze grijnsde. ‘Dat is een goeie, Liv, we gaan het gewoon doen.’

‘Stil nou, ik was nog niet klaar. Dus... ik wens een ticket naar New York. Ik heb de helft op mijn spaarrekening. Het zal nog wel even duren voordat –’

‘Dan krijg je van mij de andere helft van je ticket.’ Ze klonk resoluut.

‘Joh, doe niet zo gek,’ zei ik snel. ‘Dat is veel te duur. Ik meende het niet.’

‘Maar ik wel. Ik heb gespaard. En ik wil per se dat jij naar New York komt, dus wat kan mij dat geld nou schelen? Klimmen met jou vind ik veel meer waard! Echt!’

‘Nee,’ zei ik. ‘Dat kan ik echt niet aannemen. Het is te veel. Ik weet toch hoe hard je werkt voor dat hongerloon-tje bij die pizzeria.’

‘Joh, weet je, dat valt mee.’ Ze keek me lachend aan. ‘En ik krijg veel fooi. Dus...’

Ik probeerde haar op andere gedachten te brengen, maar als ze eenmaal iets in haar hoofd had... ‘Kom op, je kunt het zelf goed gebruiken. En ik kan toch aan mijn ouders vragen of ik... Weet je wat? Ik vraag ze of ik een semester op jouw school in New York mag volgen,’ zei ik vastberaden. ‘Een halfjaar samen doorbrengen, dat zou te gek zijn.’

‘Ja, Liv, vraag het ze! Als het lukt... helemaal te gek! Maar ik betaal de helft van je ticket. Period. Dat is het mooiste cadeau dat ik kan bedenken.’

‘Ik... dat kan ik toch niet aannemen?’

‘Ik wil er niets meer over horen,’ had ze geroepen. ‘We leven maar één keer, hoor.’

We leven maar één keer, denk ik wrang. Mijn keel knijpt dicht, maar toch lach ik. Om mijn allerliefste, gekste en

impulsieve vriendin die alles deed wat ze wilde. Deed... Toen alles nog normaal was. Het lijkt een eeuwigheid geleden. Mijn stoel kraakt als ik ga verzitten.

‘Ik bewonder je doorzettingsvermogen,’ zegt mijn therapeut. ‘Dat je toch nog naar New York gaat, ondanks wat er gebeurd is. Vergeet niet om haar dood een plek te geven.’

‘Eh... ja,’ zeg ik. Hij moest eens weten.

Hoe kan ik ooit haar dood verwerken als ik maar niet kan geloven in een tragisch ongeluk? In het verhaal van de vlammenzee en de chaos waarna Sofia in het water viel? Getuigen zagen nog net een hand boven water, vlak voor ze onder het oppervlak verdween. Mensen wezen en riepen. Te laat. Hoe kan dat nou? Zo snel. Ze was zo sterk, zo getraind. Maar door de ijzige kou moeten haar spieren meteen verkrampd zijn, werd me uitgelegd.

‘Het zal me goeddoen om op haar school te zijn, en door de straten te lopen waar zij liep,’ jok ik.

‘Precies,’ zegt hij. ‘Zoek de plaatsen op waar ze is geweest en sta dan stil bij de band die jullie hadden. Maar denk eraan, geen schuldgevoelens.’

‘Dat zal ik doen,’ zeg ik.

‘En geen schuldgevoelens over haar neerslachtigheid vlak voor haar dood.’ Hij kijkt me fronsend aan. ‘Beloof me dat.’

‘Ja, dat schuldgevoel... Ik weet niet of ik dat los kan laten.’ Ik peuter aan een nagel. Er is nog iets wat maar door mijn hoofd blijft malen. ‘Wat betekent vriendschap als je niet alles van elkaar weet?’

‘Dat is een vraag die je alleen zelf kunt beantwoorden, Liv. Maar luister, hoe goed je haar ook dacht te ken-

nen... Sommige mensen kunnen goed acteren. Niemand is altijd honderd procent gelukkig. En er zijn mensen die zich niet willen laten helpen door een ander. Zelfs niet door een beste vriendin. Die blijven mooi weer spelen, ook als het slecht gaat.'

'Bedoelt u dat Sofia niet gelukkig wilde zijn?' Dat kan ik niet geloven. Ik wil het niet.

'Nee, want zo eenvoudig ligt het niet. Ik zeg dat je beter kunt leren accepteren dat vrienden niet alles van elkaar hoeven te weten. Het was een tragisch ongeval.'

Een tragisch ongeval. Dat zegt iedereen. Maar dat appje en die foto dan, vlak voor het fatale moment? Ik kan het bericht uitspellen, zo vaak zweeft het door mijn hoofd.

Sorry Liv, duizendmaal sorry, love you.

Don't worry, alles komt goed. XXX

En daarna, baf. Weg was ze. Dood.

Alles komt goed. Wat was er dan mis? En die onscherpe foto, met die vlekken en een hand die iets glinsterends vasthield? Haar eigen hand? Of... van iemand anders?

'Wat dan nog, wat zegt die foto nou?' troostten mijn ouders en vriendinnen me zonder het antwoord te willen weten.

'The case is closed,' zei Sofia's broer Vito. Ook Nonna, haar oma, had geen antwoorden op mijn vragen. Ik durfde niet langer door te vragen. Zij en Vito waren overmand door verdriet.

Case closed. Maar ik wil het niet. Er kleeft gewoon iets schimmigs aan Sofia's dood.

‘Hoor je me wel?’ vraagt mijn therapeut.

‘Ehm, ja... U had het erover dat ik het moet accepteren.’

‘Juist. En ik weet dat je het niet graag doet, maar probeer dingen eens op te schrijven.’

Ik volg de patronen die hij tijdens het praten met zijn pen op de blocnote maakt. Cirkels in cirkels. ‘Je hebt toch een dagboek? Wat dacht je ervan om je gepieker niet in je hoofd te laten zitten, maar gewoon eens op te schrijven? Alles wat je bezighoudt. De nachtmerries over Sofia, wat er precies gebeurt. En dan lees je ze erna eens rustig terug.’

‘Ik weet niet of ik dat kan. Die nachtmerries over haar... Dat ik haar zoek... En soms zie ik zelfs hoe ze verdrinkt... terwijl ik het niet eens echt gezien heb! Ik heb alleen gehoord wat er met haar gebeurd is die nacht. Het verhaal is een eigen leven gaan leiden in mijn dromen.’

‘Vertel nog eens rustig wat er gebeurt.’

‘Het is alsof... Alsof ik door een vitrage kijk en alles daarachter wazig zie.’ Mijn nagels roffelen op de stoelleuning en ik voel me bijna wegtrekken uit de stoel. Weg uit de praktijk. Ik ben alleen, omgeven door nevel. Ik loop over een schip en zie de weerkaatsing van vlammen in het donkere water. Dan zie ik een schim. Sofia die iets zegt... En... Ik hoor het niet goed. De muziek overstemt alles. Housebeats. Ook mijn eigen stem. Mijn zachte roep. Ik voel mijn lippen op en neer gaan. In paniek begin ik tegen de patrijspoorten te bonzen. ‘Hé? Hé! Help!’ Tot mijn hand brandt. Ik blijf roepen, maar niemand hoort me. Als ik achteromkijk, zie ik dat iedereen danst. Ze zien mij niet. Ze zien Sofia niet.

Een stem in de verte. ‘Liv? Gaat het? Vergeet niet...’

De mist is verdwenen. Mijn klamme handen plakken aan de leuning van de stoel.

‘Gaat het?’ hoor ik.

‘Eh... Ja, ik geloof het wel.’ Ik wrijf in mijn ogen, ineens ben ik moe. ‘Nee. Ik bedoel... Ik moet alles opschrijven.’

‘Ja, als het nodig is... Maar vergeet niet dat je kunt kiezen tussen wel of niet piekeren. Wees de baas over je gedachten. Heb vertrouwen in jezelf, Liv.’

Met de wind in mijn gezicht fiets ik naar huis. Ik denk aan Sofia en aan New York.

Ik knijp in de handvatten en trap hard door. Zenuwachtig, maar klaar om het avontuur aan te gaan. Klimmen in de wereldstad New York, dat ga ik nog steeds doen. Een laatste eerbetoon aan mijn hartsvriendin.

Zodra ik thuiskom, controleer ik mijn handbagage. Ik ben bijna klaar voor vertrek. Alleen mijn laptop is nog niet ingepakt. Ik ga aan mijn bureau zitten en haal hem uit de sluimerstand. Mijn Facebook-pagina is nog geopend. In mijn status typ ik:

New York, I am on my way! Ready to climb you.

Ik scrol door de nieuwsberichten van mijn vriendinnen en hoor beneden de deur open- en dichtgaan. Mijn ouders zijn thuisgekomen. Tijd voor vertrek. Als ik nog even snel mijn berichten check, zie ik dat ik post heb ontvangen in OVERIGE BERICHTEN. Van wie? Op het mo-

ment dat ik het bericht open, verhoogt mijn hartslag. Ongelovig staar ik naar het beeldscherm.

Leave the past behind. Mind your own business.

Beware: don't answer this message and don't tell anyone.

Ik lees de regels aan mezelf voor en krijg het er koud van. Van wie is dit? Met kloppend hart klik ik op de naam NOBODY0000, die boven het bericht staat. Nobody0000 heeft geen foto op zijn profiel en er staat niets op de tijdlijn. Gadver. Ik hou niet van dit soort vaag gedoe. Nergens informatie.

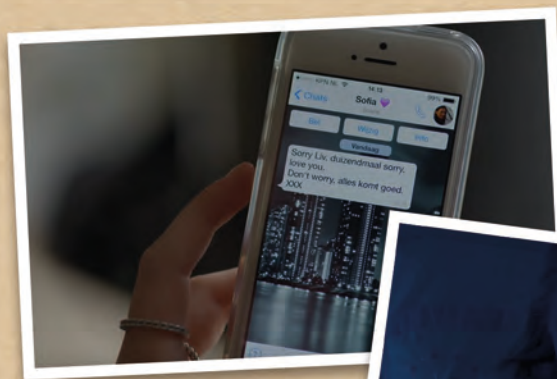
Laat het verleden achter je...

Wat is dit voor een dreigement? Wacht even, nergens is mijn naam geschreven. Misschien is het spam. Ik klik het Facebook-venster weg en sluit mijn laptop af.

Mind your own business... Ik bijt op mijn nagel. Wel of niet tegen papa en mama zeggen? Wat als ze zich zorgen maken en ik niet meer naar New York mag? Of als ze me elke dag bezorgd opbellen? Nee. Ik moet me door die rare tekst niet bang laten maken. Terwijl ik mijn lap-top opberg in mijn handbagage, besluit ik dat het bericht spam was. Niet voor mij bedoeld.

Lees verder in *Val*.

BEKIJK DE SPANNENDE BOEKTRAILER OP YouTube

 Cis Meijer cismeijer

 cismeijer cismeijer.nl

'Letterlijk gruwelijk spannend'
– NBD Biblion over *Verdoofd*

CIS MEIJER

MOORDSPEL

JEUGDTHRILLER

Proloog

Terwijl ik hem tussen de bomen door van achteren nader, neurie ik in gedachten een kleuterliedje. Het haalt mijn onbestemde gevoel niet weg. Sterker nog, het onschuldige deuntje roept oude pijn op. Als opkomend gal. Zijn schuld.

Onder mijn schoen knerpt een tak. Even houd ik in... Aan zijn onveranderde houding te zien heeft hij niet door dat hij niet alleen is.

Hij doet me denken aan mijn vader. Ongelooflijk hoeveel hij op hem lijkt. Ik zag het de eerste keer al. De dwingende blik, de trotse manier van bewegen. Bijna identiek. Eng. Toch blijf ik staan.

De adem die uit mijn mond komt, verwarmt mijn lippen. Het weer is wispelturig als een mens, het ene moment dondert het en het volgende trekken de zwarte wolken weg en komt de zon tevoorschijn. Zoals nu. Een paar tellen sluit ik mijn ogen.

Warmte op mijn huid... Voor hoelang?

Ik laat haar op me inwerken in de hoop dat mijn zwarte gedachten zullen verdampen.

Dit is mijn favoriete seizoen. De geuren, de kleuren. De overgang van kou en zwart naar warm en groen. Het zou een mooie dag zijn geweest als...

Gejaagd open ik mijn ogen. Als hij hier niet was. Dan was het goed. Alles in evenwicht. Alles onder controle. Maar hij is er. En hoe.

Mijn ogen tranen. Om mijn evenwicht niet te verliezen, leun ik tegen een boomstam. Ik denk aan wat hij tegen me zei. Voel de woede als een orkaan opsteken. Woede is mijn beste vriend. Hij maakt me sterk. Sterker dan het monster dat daar staat te jammeren.

Ik masseer de zijkant van mijn hoofd. Alsof ik zijn woorden eruit kan persen. Een onzichtbare hand knijpt mijn keel dicht. Nee... Niet weer. Nooit meer.

In een reflex schiet mijn vrije hand naar mijn binnenzak en ik graai naar mijn zakmes. De maat is vol. Hij heeft niet de macht. Het is niet zoals vroeger. Ik ben nu de baas. En ik kan doen wat ik wil...

Ik weet hoe het is om onderdrukt te worden. Nooit meer.

Woedend druk ik mijn nagels in mijn handpalm tot het pijn doet. Hij is te gevaarlijk. Maar ik ben sterker dan hij denkt. Slimmer. Behoedzaam loop ik op hem af. Met het mes in mijn hand.

Vandaag is de dag waarop ik afreken met het verleden. Als een rups die zich ontpopt, zal ik uit mijn oude huid stappen. Mijn offer staat daar. Nog even en ik ben geen slachtoffer meer...

Voordat ik verderga, kijk ik over mijn schouder. Nie-

mand te zien. Als ik heel snel ben... Vliegensvlug verberg ik het mes achter mijn rug en draai me terug naar hem. Ik tover een onschuldige lach tevoorschijn en zeg 'Hoi.'

1

‘Ik baal ervan dat hij het kamp organiseert,’ fluister ik tegen Liz.

Ze knikt. ‘Dat wordt een strafkamp.’

‘Wat er ook gebeurt, wij doen alles samen.’

‘Alles.’

‘Ook met Kai, Sem en Mauro, natuurlijk.’ Ik kijk achterom. Mijn broer zit op zijn mobiel te gamen, Sem leunt over zijn schouder en vormt een pistool met zijn hand. Mauro leunt op zijn armen. Tussen zijn donkerbruine krullen door staart hij dromerig uit het raam.

SCHOOLKAMP – NAAR DE ARDENNEN, staat er in dikke letters in mijn agenda bij donderdag. Over een paar dagen vertrekken we. Met twee leraren, De Beuker en Jansen. En met Anne, onze leukste lerares.

Jammer dat ik een schermwedstrijd moet missen. Ik heb net zo hard geoefend op de schijnbewegingen. Die zullen moeten wachten tot een volgende wedstrijd.

Baf. De Beuker komt het lokaal in en zet met een klap

zijn leren tas op het bureau. Dat we maar even weten dat hij binnen is... Het geroezemoes verstomt. Vlug slaat iedereen zijn boek open. De les is begonnen.

Liz buigt zich naar me toe en fluistert: 'Weet jij al welke kleren je meeneemt?'

Ik schud mijn hoofd en kijk naar mijn T-shirt. Eerst was het wit. Nog een paar wassen draaien en mijn hele kledingkast bestaat uit grijstinten. Sinds papa weg is en mama voortdurend werkt, help ik haar vaker in huis. Alsjeblieft Robin, vergeet nou eens niet om de was te sorteren, hoor ik mijn moeder in gedachten zeggen. 'Mag ik je zwarte hoody lenen? En moeten we trouwens handdoeken mee?' vraag ik.

'Nee die zijn daar. En als ik jouw sneakers aan mag.' Ze lacht.

'Deal,' fluister ik.

De Beuker neemt het gemaakte huiswerk door. Saai. Achter SCHOOLKAMP – NAAR DE ARDENNEN schrijf ik MOORDSPEL. Daarna graai ik in mijn broekzak voor een smintje, maar in plaats daarvan voel ik een stukje papier. Ik haal het uit mijn zak. O ja, het briefje. Ik moet nog moed verzamelen om het te geven.

Net als ik het in mijn agenda stop, hoor ik zijn snerpende stem. 'Robin! Ik wacht op antwoord.'

Ik kijk De Beuker aan, maar zeg niets. Kennelijk heb ik iets gemist.

'Komt er nog wat van?' Hij slaat zijn armen over elkaar en kijkt indringend naar me.

'Ik, eh,' stamel ik. Mijn hart begint sneller te kloppen. Een antwoord... Waar had hij het over? 'Wilt u de vraag herhalen?'

‘Nee.’

Mijn ogen zoeken die van Liz. Ze kijkt bezorgd.

‘Ik wacht,’ zegt hij.

‘I-ik... eh, misschien... Ik weet, eh... Ik weet het antwoord niet,’ mompel ik. Zenuwachtig frummel ik aan het hangertje van mijn ketting. Kon ik mezelf op dit moment maar wegtoveren. De Beuker heeft geen geduld. En zeker niet met mij. Wanneer hij zich kwaad maakt, verandert zijn hoofd in een rode biljartbal. De vlekken kruipen al vanuit zijn hals omhoog.

‘Zeg toch eens wat je wil zeggen. Luid en duidelijk.’ De ergernis druipt van zijn gezicht af. ‘Ar-ti-cu-leer helder. Maak je zinnen af... Communiceer niet zo onnozel!’

Ik krimp ineen, klem mijn kaken op elkaar en plant mijn nagels in mijn handpalm. Geen tranen...

Kai zit een paar tafels verderop. Hij wiebelt op zijn stoel. Geluidloos vormen zijn lippen geruststellende woorden: ‘Laat gaan.’

Weer een opmerking van De Beuker. ‘Hallo gansje, ik sta hier.’

Gansje... Onnozel... Hij heeft het vaker tegen me gezegd. Hij fileert me met zijn woorden. Ik wilde dat het me niets deed. In plaats daarvan borrelt er iets in me. Als een pan kokend water. Ik wil schreeuwen, maar het is alsof mijn hoofd en keel vol met zand zitten. Wat kan ik tegenover hem beginnen? Aarzelend open ik mijn mond. Ik kijk hem aan en... blijf hangen in zijn priemende blik.

‘Ik vroeg je iets.’ De Beuker zucht. Met zijn pen begint hij op zijn bureaublad te tikken.

Liz fluistert iets tegen me. Het antwoord? Ik hoor het niet. Ik hoor niets meer, behalve zijn dwingende stem en

het getik van de pen. Het lijkt of er een uur voorbijgaat. Tot ik iemand hoor kuchen.

‘Zal ik het antwoord geven, meneer?’ vraagt Charlie. Nadat ze iets onbegrijpelijks tegen De Beuker heeft gezegd, blikte ze over haar schouder naar me. Ze lacht liefjes en knippert met haar bambiogen. Alsof ze me gered heeft...

Met mijn ogen schiet ik vuurpijlen op haar af.

‘Ga jij maar hier zitten,’ zegt De Beuker tegen me. Hij wijst naar de lege plek pal voor zijn neus.

Als ik met mijn spullen onder mijn arm langs hem heen loop, valt het briefje uit mijn agenda op de grond. In een fractie van een seconde heeft hij het opgeraapt.

‘Dat is van mij,’ zeg ik geschrokken. Ik ga zitten, leg mijn boeken op tafel en houd mijn hand op.

Hij negeert me. Zijn ogen glijden over het papiertje.

‘Mag ik het alstublieft terug?’

‘Zo, zo,’ zegt hij. ‘Jongens en meisjes, ik heb hier een heuse bekentenis in handen. Willen jullie weten wie de gelukkige is?’

Gefluister vult het klaslokaal.

Ik krijg het heel warm. ‘Ik wil het terug,’ zeg ik. Meer krijg ik er niet uit. Mijn adem stukt van woede. Van schaamte. Hij staat op het punt om het voor te lezen.

Mijn handen trillen. Ik sta op.

Het wordt stil in de klas. Zo stil dat zelfs De Beuker stopt met praten. De klok boven het bord tikt onverstoorbaar door. De tikken lijken knallen. Over vijf minuten gaat de bel.

Ik slik en wacht even. Niet met bibberstem praten...

Te laat.

In die paar tellen dat ik van De Beuker naar Kai kijk, wij alle drie om beurten elkaar aankijken, weet ik dat het menens is. Voordat ik iets zeg, komt Kai al in verzet. ‘Kunt u gewoon even dat briefje teruggeven?’

‘Jij moet je mond houden.’ De Beuker vouwt het briefje dicht. En weer open.

Kai stuift naar voren. Hij gaat vlak voor De Beuker staan.

Niet doen, wil ik zeggen.

‘U moet echt ophouden,’ zegt Kai. ‘Ik ben het zat.’

Ik hoor mijn nerveuze ademhaling, of is het die van Kai?

‘Wegwezen,’ zegt De Beuker. Hij maakt zich groter door zijn rug te rechten. ‘Mijn lokaal uit, alle twee.’

‘Ik ga niet weg! Eerst dat briefje van mijn zus terug.’ Kais wangen zijn hoogrood.

Gespannen bijt ik op mijn nagel en de angst trilt mijn lijf in. Zo fel heb ik hem nog nooit gezien.

‘Dat gelul over articuleren... Hou daarmee op, man!’ Hij heft zijn vinger op. ‘En zeg dat u haar nooit meer onnozel noemt.’

‘Weg met die vinger.’ De Beuker klinkt gevaarlijk kalm. Hij stapt naar achteren.

‘Zeg het.’ Kai doet een stap naar voren. Zijn vinger prikt in De Beukers borst. Hard. Uitdagend. Ik zie de stof van zijn blouse meeveren en krijg een verontrustend voor gevoel.

De tijd lijkt bevroren. Ik sta nog steeds, sprakeloos. Met een snel bonkend hart. De wijzer van de klok geeft drie minuten voor twaalf aan. Mijn ogen flitsen van mijn stille klasgenoten naar De Beuker en Kai. Ik moet iets doen, denk ik.

Maar ik ben te laat.

De Beuker slaat Kais hand weg en grijpt hem bij zijn schouder. Vliegensvlug duwt hij hem naar de deur van het lokaal. 'Zitten blijven, jullie!' roept hij de klas in. Hij duwt Kai, die over de drempel struikelt, de gang in.

'Nee, ophouden!' roep ik. Ik wurm mezelf langs de tafels en ren naar de openstaande deur. Vanaf de drempel staar ik met mijn hand voor mijn mond naar hun worsteling. De Beuker lijkt Kai weg te willen duwen, maar Kai staat dat niet toe. 'Stop,' zeg ik. 'Jullie moeten stoppen!'

In elkaar gehaakte armen. Gekreun. Ze gaan te snel om ertussen te kunnen springen. Geen van beiden laat los. Kai probeert het briefje uit De Beukers' hand te trekken. Gevloek... Hij struikelt haast en grijpt De Beuker bij zijn blouse, die openspringt. Als een slagboom heft De Beuker zijn elleboog op. Hij raakt Kais kin. Kai slaat dubbel van de pijn.

Een prop in mijn keel, mijn mond klapt open. Ik wil schreeuwen, maar er komen geen woorden. Het is alsof De Beuker mij geraakt heeft.

Achter me hoor ik leerlingen in beweging komen, maar ik kijk niet om. Mijn blik is gefixeerd op Kai en De Beuker.

De Beuker draait Kais arm op zijn rug. Kai klemt zijn kiezen op elkaar, probeert zich los te rukken. De Beuker geeft geen centimeter mee. Maar dan zet Kai ineens meer kracht. Zijn hoofd kantelt naar achteren en zijn achterhoofd raakt de neus van De Beuker.

Bloedspetters vliegen in het rond. Ik hap naar adem.

'Ooooo,' roepen klasgenoten. Ik hoor afkeer, geschrokken reacties. De Beuker valt tegen de muur aan.

Hij vloekt, valt op de grond.

Kai staat stijf van de adrenaline voor De Beuker. Zijn ogen schieten vuur. 'Blijf met je poten van me af!' briest hij. 'Blijf met je poten van me af... Blijf van me af.'

Hij moet hier weg. Ik ren naar hem toe en sla mijn arm om hem heen. Hij lijkt van beton, ik krijg hem niet mee.

Docenten uit naastgelegen klassen snellen de gang op. Ze duwen me opzij. Kai wordt bij zijn armen gepakt en meegenomen. Mij houden ze tegen.

De Beuker houdt zijn hand tegen zijn neus. Hij blijft maar herhalen dat hij geslagen is, wijzend op de glanzende helderrode druppels op de plavuizen. Dit moet een droom zijn. Het mag niet echt zijn.

Maar het was wel echt. Geen van de docenten geloofde Kais versie van het verhaal. Als getuige nemen ze mij als zijn zus niet serieus. Dat sommige klasgenoten mijn versie bevestigden, hielp niet. Het is De Beukers woord tegen dat van ons.

Nog nooit heb ik zo veel teleurstelling in mijn moeders stem gehoord als de afgelopen dagen. Met een gebroken stem las ze na het incident de brief van de schooldirectie voor: 'Wegens geweldpleging hebben we Kai moeten schorsen.'

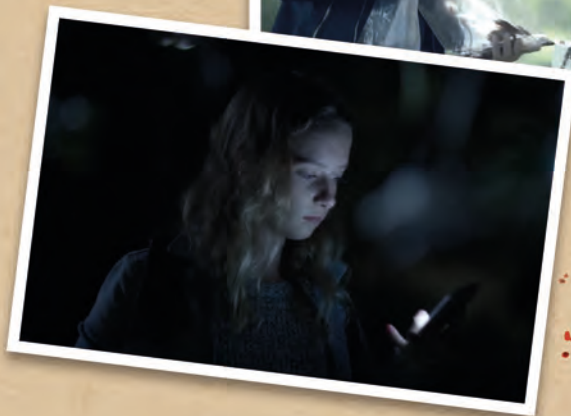
Ze is nog op school geweest om erover te praten, maar dat hielp niet. Ik weet zeker dat ze De Beuker in bescherming nemen. Kai werd per direct geschorst, mag niet mee op kamp, en de week erna geen lessen volgen. Het ergste is nog dat hij nu een dossier heeft dat hem tegenwerkt. Hij wilde naar de politieopleiding. Hoe moet het

met zijn toekomst? Alles is letterlijk in een klap onzeker geworden. En dan het verdriet dat mama ervan heeft... Het is een regelrechte nachtmerrie.

Er zijn mensen die feilloos aanvoelen hoe ze de ander op z'n zwakke plek kunnen pakken. En er zijn mensen die zich in een hoek laten drijven. Die niet meer weten hoe ze daaruit moeten komen. Uit wanhoop maken ze verkeerde keuzes. Als dat soort mensen tegenover elkaar komen te staan, is de kans groot dat ze allebei domme dingen gaan doen. Zo heeft mama het aan me uitgelegd. Domme dingen... De Beuker komt er altijd mee weg.

Lees verder in *Moordspel*.

**BEKIJK DE SPANNENDE
BOEKTRAILER OP YouTube**

 Cis Meijer cismeijer

 cismeijer cismeijer.nl

'Letterlijk gruwelijk spannend'
– NBD Biblion over *Verdoofd*

CIS MEIJER
KNOCK-OUT

JEUGDTHRILLER

Daar ligt ze. Haar ogen gesloten, haar mond geopend.

Doodstil. Als een lappenpop.

In mijn hoofd gonzen hun stemmen. Het gejoel, mijn gejoel. Wankel op mijn benen zet ik het op een rennen. Weg van deze onheilsplek.

Van alles wil ik schreeuwen. Keihard janken. Maar mijn keel zit dicht. Ik ren over de kade. Mijn natte haren slaan tegen mijn wangen. De vislucht van het water dringt mijn neus in.

Zodra ik bij mijn fiets ben pak ik mijn telefoon. Met trillende vingers haal ik het filmpje offline. Ik race naar huis.

Het lukt me niet om ons laatste moment uit mijn hoofd te zetten. De radeloze blik in haar ogen. Haar uitgestoken hand.

Voor mijn huis kom ik tot stilstand. Rustig nou, rustig nou, rustig... Gewoon ademhalen.

Ineens, zonder dat ik erbij nadenk, haal ik uit. Mijn vuist knalt tegen de muur. Mijn knokkels branden. De scherpe pijn brengt me terug naar hier. Snel naar binnen!

Door mijn tranen zie ik de deur wazig. De sleutel krast langs het slot. Nog een keer proberen, zonder te trillen. Als hij in het slot zit, aarzel ik. Stel dat ik het toch vertel? Dan ben ik een verrader.

Dat nooit! We hebben gezworen om het stil te houden. Masker opzetten en niet meer terugkijken. Niks loslaten. Zoals ze zeiden: mond dicht, we waren er niet bij. Simpel.

En als ze vragen waar ik was? Dan was ik ergens anders aan het zwemmen. Maar er was niemand, we zijn niet gezien. En als ze doorvragen... Ik heb niks gezien. Helemaal niks. Kwestie van volhouden. Dat is het beste. Voor mezelf en voor iedereen.

Voordat ik de sleutel omdraai zwaait de deur open. Mijn hart dreunt in mijn borst.

Verraste blik. 'Hé, gaat het?'

Ik knik. Schichtig wurm ik me de gang in, ren de trap op. Klem mijn kiezen op elkaar en druk mijn tranen weg.

‘Ze zijn mooi, maar ze maken elkaar af.’ Evi kijkt me bloedserieus aan.

‘Maak je een grapje?’ vraag ik en ik bestudeer de gele vis met zwarte strepen.

Ze schudt haar hoofd. ‘Vooral nieuwkomers en zwakkeren moeten ze hebben. Ik zag ze net al achter die daar aan gaan.’

‘Is hij ziek of zo?’ Ik verplaats mijn blik van de vis naar mijn telefoon. Mijn volgende les begint over vijf minuten.

‘Nee, ik denk niet dat hij ziek is. Het is bizar hoe deze vissen zich kunnen gedragen.’ Haar vinger volgt de schokkerige bewegingen van de achtervolgde vis. ‘Let op, daar komt die agressieve al.’

Vijf bij elkaar zwemmende vissen wijken uiteen. De grootste voorop, hij slaat zijn platte lijf tegen de

zwartstreep. Eerst denk ik nog dat mijn hersenen zelf een verhaal verzinnen bij wat ik zie. Het is alsof ze vechten, een groep tegen een enkele vis.

‘Heftig, hè?’ Evi wendt haar gezicht af van het aquarium en zwaait naar iemand achter me. Ik kijk om. Haar broer Daan, patser Boris en hun vriendengroepje uit de vijfde komen de hal in lopen. Als Daan zijn arm om Evi’s schouder slaat, zie ik hoeveel ze op elkaar en op Mirthe lijken. Lichtblonde haren, helblauwe ogen. Eigenlijk wil ik aan Evi vragen hoe het nu met ze gaat, een paar maanden na Mirthes dood. Maar dat kan ik zelf ook wel bedenken. Evi’s huid zit onder de schrale plekken. Ze kropt haar verdriet op. Verschrikkelijk als je zus zelfmoord pleegt...

Boris stoot Daan aan en loopt dan verder, zonder me gedag te zeggen. De andere jongens gaan achter hem aan. Wat mijn zusje toch in Boris ziet... of zag. Oké, je verdrinkt bijna in zijn mooie ogen, maar hij is zo vol van zichzelf.

‘Ik moet opschieten,’ zegt Daan tegen Evi. ‘Mijn les begint bijna.’

‘Alsof jij het erg vindt om te laat te komen.’ Evi lacht. ‘Of hebben jullie scheikunde?’

Hij knikt en gaat achter zijn vrienden aan.

‘Wacht even, hoe heten deze vissen ook alweer?’ roept ze naar Daan.

‘Cichliden,’ roept hij terug. ‘Monstertjes zijn het.’

Ik grijns om zijn opmerking.

Evi wijst weer naar het aquarium. ‘Kijk, hoe ze hem opjagen.’

‘Wat zielig,’ zeg ik. ‘Kunnen we niet ingrijpen?’

‘Nee. Je lost het alleen op door ze in aparte aquaria te zetten. We hebben ze thuis ook. Omdat ze elkaar zo treiterden heeft Daan er een paar tussenuit gehaald.’

Ongelovig staar ik naar de mooie vis. De grote slaat tegen zijn lijf alsof het een bokszak is. Schubbend dwarrelen door het water. Ik heb de neiging mijn hand in de bak te steken... Het is al te laat. Waar zijn oog zat zie ik een blubberige massa.

Iemand trekt aan mijn arm. ‘Hè hè, daar ben je. Kom je?’ Het is Anna.

‘Kijk dan, hoe wreed,’ zeg ik tegen haar. Ik wijs naar de oorlog in het aquarium.

Anna rommelt aan haar knot en rolt ongeïnteresseerd met haar ogen. Ik wil nog iets tegen Evi zeggen, maar Anna sleurt me al mee.

‘Zie je later!’ roep ik.

‘Zie je later,’ aapt Anna me kinderachtig na. Ze hijst haar pantterrugzak op en houdt haar roodgelakte nagels voor me uit. ‘Nieuwste kleur, mijn moeder heeft net weer een lading make-up binnen. Mooi of mooi?’

Ik duw haar hand omlaag. ‘Doe niet zo flauw tegen Evi.’

‘Sorry, maar ze is zo... anders dan wij. Tegen mij is ze niet zo aardig als tegen jou, hoor. En ik word altijd zenuwachtig van haar eczeem.’

‘Alsof zij daar iets aan kan doen. Jeuk is niet te harden. Moet ik een potje jeukpoeder over je uitstrooien?’

‘Sadist,’ zegt Anna lachend. ‘Zo bedoel ik het niet. Sinds Mirthes dood gedraagt ze zich gewoon heel raar.’

‘Raar?’ vraag ik verbaasd.

‘Ja, Jantje lacht, Jantje huilt. Beetje kierewiet.’

Even sta ik stil. ‘Jij weet niet hoe het is om iemand te verliezen.’

Anna brengt haar hand voor haar mond. ‘Het spijt me, Fay! Ik dacht er niet aan. Echt, ik...’

‘Laat maar,’ zeg ik, terwijl ik verder loop.

Ze steekt haar arm door die van mij. ‘Je hebt het er niet zo vaak over,’ zegt ze. ‘Denk je veel aan je vader?’

‘Ik vergeet weleens een paar dagen aan hem te denken. En dan voel ik me schuldig als ik dat beseft.’

‘Jij moet je eens niet zo snel schuldig voelen,’ zegt ze.

‘Dat gaat vanzelf.’ Ik denk aan Evi en Daan. Zouden zij zich weleens schuldig naar Mirthe voelen? Is het bij hen thuis ook alsof er een stuk uit een puzzel ontbreekt, zoals bij ons? ‘Ik vind het niet zo vreemd als Evi zich soms raar gedraagt,’ zeg ik.

‘Ik kan het niet uitstaan hoe ze me soms nastaat.’ Anna steekt demonstratief haar kin naar voren en kijkt als een paranoïde gestoorde.

‘Nee, jij bent schattig,’ zeg ik, terwijl we het lokaal in lopen.

Aan het eind van de middag zie ik Ginger op het schoolplein. Ze leunt tegen de muur en belt. Heftige gebaren. Als ik vlak bij haar ben hoor ik haar praten. Ik voel me opgelaten, maar onopvallend weglopen kan al niet meer.

‘Ik zei alleen maar dat ik er niet meer tegen kan,’ zegt ze tegen de beller. ‘Meer niet. ... Ja, ik heb het nog. ... Daarom. ... Voor als ik het nodig heb.’

Gedoe met haar vriendinnen? Ze draait zich om en kijkt me met schrikogen aan. ‘Ik moet ophangen.’ Ze bergt haar telefoon op, knikt naar me en loopt weg.

Ik probeer haar in te halen, ze blijft me voor. ‘Hoe ben je?’

‘Lopend.’

‘Heb je je fiets nog niet laten maken?’

‘Jawel,’ broemt ze. ‘Ik had gisteren geen zin om hem te halen. Het is een pokkeneind lopen.’

‘Had het maar gezegd, dan had ik –’

‘Laat me met rust.’ Ze kijkt niet achterom.

‘Wat is er met je?’ vraag ik.

Ze versnelt haar pas.

‘Oké, laat me raden.’ Ik maak tempo, tot ik vlak naast haar loop. ‘Is het uit met Boris?’

Ze zucht.

‘Vanavond na de training samen een filmpje kijken?’ vraag ik.

Nors blijft ze voor zich uit kijken.

‘Zullen we weer een keer naar Feyenoord?’

‘Nee,’ zegt ze. ‘Dat is geweest. Papa is er niet meer.’

‘Ik weet dat het moeilijk voor je is. Maar we kunnen het toch een keer proberen, met zijn tweeën?’

‘Nee.’

‘Liever iets leuks met mama en Daisy erbij? Gewoon iets... iets wat we vroeger ook met elkaar deden.’ Ik denk na. ‘Wat dacht je van varen?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Nee,’ zegt ze dan. Uit haar jaszak pakt ze een plastic pakje. Ze opent het, haalt er een roze koek uit.

‘Gin, dat is nummer zoveel vandaag. Je krijgt een suikerdip van hier tot Tokio.’

Geen antwoord.

‘Ik bedoel het goed, hoor.’ Laatste poging. Vlak voor ze wegloopt geef ik een kus op haar wang. ‘Dag, schatje,’ plaag ik haar. ‘Tot zo.’

Ze draait zich om, steekt haar middelvinger omhoog. En hoewel ik mijn tong uitsteek voel ik achter mijn ogen tranen branden. Zoals ze naar me kijkt. Dwars door me heen. Alsof we vreemden voor elkaar zijn.

Ik mis haar lach en de twinkeling in haar ogen. De laatste tijd is ze een schim van wie ze was. Wat is er met mijn sterke, gekke, stoere zusje?

Ik slik, blijf naar haar kijken. Een ijskoud voor gevoel overvalt me.

Zware beats uit Gingers slaapkamer dreunen door naar beneden. Ze is nog steeds niet te genieten. Ik heb push-ups gedaan en ruim in de huiskamer rondslingerende tijdschriften op. Daisy eet bij de buren, mama komt zo thuis. Ze had haar rode kussen op papa's fauteuil gelegd. Ik pak het op en leg het op de bank, waar mama zelf vaak zit. Daarna draai ik de fauteuil met de zitting naar de tv. Zoals vroeger. Toen hij er nog was.

De bel gaat. Vanachter het raam zie ik Kato en Elin op de stoep staan, Gingers vriendinnen. Kato's handen gebaren zoals Italianen doen die druk in gesprek zijn. Zo te zien heeft ze haar haren weer geverfd. Dit keer zwart. Ginger zegt dat ze net zo vaak van haarkleur wisselt als van vriendje. Kato is iemand die opvalt. Elin steekt er met haar sluike

haar tot op haar billen sloom bij af.

Ik roep hard naar boven. 'Gin! Kato en Elin staan voor de deur. Zal ik opendoen?'

De muziek stopt abrupt. Gestommel vanaf haar kamer.

Snelle voetstappen boven. Gebonk. Wat doet ze? De bel gaat weer.

Ik laat haar vriendinnen alvast binnen en vertel dat Ginger op haar kamer zit. In hun skinnies en bomberjacks haasten ze zich naar boven. Kato's kleren ogen vaal. Volgens Ginger wordt Kato thuis zo'n beetje vergeten. Haar broers eisen de aandacht op. Ik vond het zielig, maar Ginger verzekerde me dat Kato dat niet is.

Van Elin kan ik nooit hoogte krijgen. Iemand die weinig zegt. Ik denk dat Elin het wel makkelijk vindt dat Kato altijd het voortouw neemt. Ginger verdenk ik er ook van. Een grote mond, maar als het erop aankomt klapt ze dicht.

Als ze boven zijn loop ik ook de trap op. Vanachter Gingers slaapkamerdeur hoor ik hun gesmoorde stemmen. 'Hoe kun je hem nou kwijt zijn?' fluistert een van hen geïrriteerd. Ik kan niet horen wie. Het klinkt alsof ze ruzie hebben en alsof er spullen omvallen.

Tijdens het avondeten vraag ik aan Ginger wat Kato en Elin kwamen doen. Ze reageert niet. Ik begin over Boris.

'Fay, niet doen,' zegt mama.

‘Ik wil alleen maar zeggen dat ik blij ben voor Ginger als het uit zou zijn.’

‘Laat haar maar met rust. Je ziet toch dat ze het niet leuk vindt?’

Ik wend mijn blik af. Het heeft geen zin om ertegenin te gaan. Mama’s stem klinkt in mijn hoofd: de oudste moet de wijste zijn.

‘Houden jullie de tijd in de gaten? Jullie moeten zo trainen. En Ginger, raak je huissleutel niet wéér kwijt,’ zegt mama. ‘Ik heb geen reserve over.’

‘Je sleutel ook al kwijt?’ vraag ik. ‘Eerst je telefoon, nu dit... Wat wordt het volgende?’

Ginger kijkt me boos aan. ‘Kan ik er wat aan doen? Tijdens een tussenuur ging ik naar de wc en toen ik terugkwam had iemand mijn tas van tafel gegooid.’

‘Die sleutel moet toch ergens liggen dan?’ vraag ik verontwaardigd.

‘Kennelijk niet, hè,’ snauwt ze. ‘Anders had ik –’
Mama komt tussenbeide. ‘Meiden...’

‘Mama, mag ik van tafel?’ Ginger schuift haar stoel naar achteren.

‘Waarom?’ vraagt ze.

‘Ik schrijf iets. En ik heb net een paar zinnen bedacht. Anders vergeet ik ze weer.’

Mama kijkt op. ‘Wat schrijf je?’

‘Een gedicht.’

‘Voor je les?’ vraag ik.

‘Nee, voor Mirthe,’ zegt ze.

‘Mirthe?’ vraagt mama verbaasd.

‘Ja,’ antwoordt ze. ‘Voor haar herdenking in de aula aankomende vrijdag.’

‘Waarom doen ze nu pas een herdenking?’ vraagt mama.

‘Omdat haar ouders een bijeenkomst op school eerder niet aankonden. Nu wel. En nu past het mooi, vinden ze. Ze zou aanstaande zaterdag jarig zijn geweest,’ legt Ginger uit. ‘Mijn docent Nederlands heeft gevraagd wie iets wil voordragen. Iedereen komt. Ik wil ook nog een mooie foto van haar printen. Er is een tafel waar je herinneringen op kunt achterlaten.’ Ze pulkt aan haar nagel, kijkt ons niet aan. ‘En eh, nou... Ik heb besloten dat ik iets wil zeggen.’

‘Wat goed dat je dat doet,’ zegt mama. ‘Vlug dan maar even.’

Op de bank krabbelt Ginger iets op een blaadje dat op haar schoot ligt.

‘Hé, jullie hebben vrijdag toch ook een halloevenfeest?’ vraagt mama.

‘Klopt,’ zegt Ginger.

‘Is het dan niet raar om daar naartoe te gaan, zo op dezelfde dag?’

‘Nee, waarom? Mirthe hield van Halloween,’ zegt ze verdedigend. ‘Halloween is het feest van de doden.’

‘Tja, maar –’ begint mama.

‘Hoe laat begint het?’ onderbreek ik haar. ‘Ik heb de volgende dag een wedstrijd.’ Ik sta op en pak de

flyer voor het feest uit de kast. ‘Trek je gruwelijkste kleding aan en kom met alle doden bezit nemen van een levende ziel! Een avond om nooit te vergeten. Griezels mee vanaf 20.30 uur,’ lees ik voor.

‘Met wie ga je?’ vraagt mama.

‘Met een heleboel uit mijn klas. De organisator van het feest heeft ook op ons schoolplein laten flyeren. Volgens mij gaat bijna de hele school.’

‘En toch vind ik het niks, een feest vlak na een herdenking,’ zegt mama.

‘Mam, doe niet zo moeilijk. Na een begrafenis of herdenking voelt alles wat je daarna doet raar. Dit staat los van elkaar. Ik hoorde dat de ouders van Mirthe hun andere kinderen juist aanmoedigden om ook naar het feest te gaan. Mirthes klasgenoten houden een eerbetoon aan haar. Iedereen die haar goed kende schminkt zich als skelet. Dat had ze mooi gevonden. Om twaalf uur ’s nachts vragen we aan de dj haar lievelingsnummer te draaien. Op haar verjaardag. En daarna wil ik daar ook nog iets zeggen.’ Ginger kauwt nerveus op haar pen en staart naar het papier.

Ik kom naast de bank staan, probeer op het blaadje te kijken. ‘Kan ik helpen?’

‘Nee!’ Ze rukt het papiertje onder mijn ogen vandaan. *Lieve Mirthe, had ik maar* lees ik nog net voordat ze het verfrommelt. ‘Moeten we al weg?’ vraagt ze. Ze wil bij mij achterop.

‘Je mag alleen achterop als je mijn sporttas boven

pakt,' zeg ik. Ik pers mijn lippen op elkaar om niet te lachen.

'Ben je gek geworden? Zoek het uit, ik loop wel. Alleen.' Ze draaft de trap op, slaat haar slaapkamerdeur dicht.

'Wat nou? Ik maakte maar een grapje.'

'Toe, Fay,' zegt mama. Ze haalt de borden van tafel. 'Ik wil echt dat jullie samen naar de sportschool gaan.'

'Dat wil ik ook. Maar Ginger...'

'Laat haar niet lopen. Doe nou gewoon wat ik zeg.' Ze kijkt me vermoeid aan. 'Alsjeblieft? Geen discussies,' fluistert ze.

Onderweg naar de kickboksschool houdt Ginger me niet om mijn middel vast.

'Sorry dat ik over Boris begon,' zeg ik.

Geen reactie. Ze weet dat ik er niet tegen kan als ze niets terugzegt. Hoe langer ze dat volhoudt, des te meer ze me uit de tent lokt.

'Wat was er net met je vriendinnen?' vraag ik.

'Gaat je niks aan.'

'Hadden jullie ruzie?'

'Er is niks. Helemaal niks,' zegt ze ijzig. 'Bemoei je met je eigen zaken.'

Lees verder in *Knock-out*.

'Letterlijk gruwelijk spannend'
– NBD Biblion over *Verdoofd*

CIS MEIJER

DARK MIND

JEUGDTHRILLER

In Amsterdam-Noord in een natuurgebied heeft een boer vanochtend vroeg het levenloze lichaam aangetroffen van een meisje (15). Van de dader ontbreekt ieder spoor. De politie is op zoek naar getuigen. Als u informatie hebt, kunt u contact opnemen met de politie op 0900-8844, of anoniem via 0800-7000.

Stilte voor de storm. Amsterdam stinkt als een te lang ongeleegde vuilnisbak. Het is al dagen broeierig warm. De cocktail van zweetlucht, plakkerige kleren en hysterische mensen werkt op mijn zenuwen. Jij wordt daar juist blij van. Je blijft maar om ons heen cirkelen. Mijn hersenen naderen hun kookpunt.

Je schoonheid en aantrekkingskracht hebben je veel gebracht. Aandacht, bewondering en complimenten. Veel blikken, veel jaloerse blikken.

Heb je niet door dat je ons vernietigt? Kijk je niet verder dan je mooie neusje lang is? De wereld zit vol egoïsten. Jij bent een van hen.

Vanavond ga je naar een feest. En ik weet ook wat je daarna gaat doen. Van dichtbij houd ik je in de gaten.

Het is nog maar een kwestie van dagen, misschien uren. Ik vrees dat ik de storm niet kan bedwingen. Het gaat slecht aflopen met jou.

Er is geen weg meer terug. Bij de Glock zit munitie. Genoeg om te oefenen. En om uiteindelijk... af te schrikken. Op slechte momenten fantaseer ik erover hoe het zal zijn. Ik haal de trekker over. In één schot zijn alle problemen opgelost. Zo eenvoudig. Het is verleidelijk om eraan toe te geven. Maar niet nodig. Ik gebruik hem alleen voor bescherming.

Vanavond om 21.00 uur ophalen, onopvallend. Dat moet lukken. Zorgen dat niemand me ziet.

Nerveus sluit ik de computer af. Over een kwartier begint de les al. Mama en Max zien me aankomen met weer een telaarbriefje.

Ik pak mijn jas, kijk in de gangspiegel en wrijf over mijn pijnlijke kaak. Niets opvallends te zien. Bijna struikel ik over de tennisrackets die op de grond slingeren. Ik leg ze in het opberghok in de keuken. Als het aan Max lag, veranderde hij elke dag de huisregels. De ene keer moeten we alles oprui-

men tot er geen kruimel meer te zien is. Het andere moment mogen we onze rommel laten liggen. Hij moedigt ons aan om feestjes te bouwen, harde muziek te draaien en veel lol te maken. Maar dan slaat zijn humeur plotseling om en eist hij totale stilte. Dat zijn moeder vorig jaar is overleden en zijn business niet lekker gaat, is geen excuus om zich als een eikel te gedragen.

Hij leent mijn spullen, maakt ze kapot en uiteindelijk mij ook. Wanneer durft iemand het te hebben over zijn alcoholverslaving?

Op de koelkastdeur hangt een briefje met zijn deftige handschrift.

Hij schrijft zoals hij praat: to the point. Mama komt na het weekend pas terug van het vliegen. Geen van beiden zijn ze thuis op Liza's klassenfeest. Liza kan zorgeloos gaan genieten met haar vrienden. Een avond zonder stilzwijgende spanning.

Op mijn racefiets maak ik een haarscherpe bocht naar de fietsenstalling en scan naar een opening om mijn fiets tussen te plaatsen. In een reflex knijp ik in

mijn remmen. Te laat. Mijn voorwiel knalt tegen een meisje aan dat op de grond ligt. ‘Shit! Sorry! Ik...’ Ik zet mijn fiets naast me neer en hurk naast haar. Haar lange bruine haren... En die beige sneakers. ‘Desi! Hé, gaat het?’

Ze opent haar ogen. Verward kijkt ze me aan. ‘Mijn hoofd,’ mompelt ze.

Zo te zien heeft ze geen verwondingen. Voorzichtig help ik haar omhoog. Ik strijk met mijn hand over haar haren. Het lijkt alsof iemand erop gespuugd heeft.

‘Had je ruzie?’ vraag ik.

Wankel staat ze op. ‘Ik weet het niet zeker. Er was wel iets,’ zegt ze zacht. ‘De laatste tijd heb ik soms, eh...’

‘Wat heb je soms?’

Ze herstelt zich. ‘Nee, laat maar. Het komt vast doordat ik te weinig heb gegeten.’

‘Wil je iets?’ vraag ik.

‘Hoeft niet.’ Ze opent haar rugzak, pakt er een appel uit en neemt een hap.

Samen lopen we op de entree van de school af. Haar stem klinkt helder. Volgens mij gaat het wel weer. ‘Heb je enig idee hoelang je daar gelegen hebt?’

Ze kauwt een hap weg en trekt haar schouders op. ‘Ik zette mijn fiets neer. Daarna zei iemand iets tegen me... geloof ik. Ik kan het me niet goed herinneren. Het werd zwart voor mijn ogen. Het volgende moment zag ik jou.’

‘Had je hartkloppingen?’

‘Misschien.’ Ze legt haar hand op haar borst. ‘Nu niet meer. Maar daarnet... Ja.’

‘Zweet?’

Ze beweegt haar vingers. ‘Klam,’ zegt ze.

‘Misschien had je een paniekaanval?’

‘Hoe kom je daarbij?’ vraagt ze.

‘Ik ken iemand die dat had. Het kwam snel op. Dan dacht diegene dat-ie doodging.’ We lopen door de lege hal. Het enige geluid komt van onze schoenen en de smakkende hap die ze uit haar appel neemt.

‘Ik weet niet wat ik dacht,’ antwoordt ze.

‘Heb je het vaker gehad?’

‘Een paar keer. Het is niks ergs. Niet echt.’ Ze maakt een wegwijsgebaar. Als ze naar me opkijkt, zie ik hoe zacht haar blik is. Haar ogen zijn net magneten. Bijna vergeet ik hoe bagger ik de wereld vanmorgen vond.

‘Weet je wat je kunt doen als het vaker gebeurt?’

‘Nee.’

‘Diegene waar ik het net over had zei de neiging te hebben om moeilijke situaties uit de weg te gaan. Maar dat helpt maar even. Je moet ze juist opzoeken. Het klinkt heel wazig, maar geloof in jezelf. Dat helpt. Echt.’

‘Gelukkig ben jij er als het nodig is,’ zegt Desi. Ik kijk van de sproetjes op haar wangen naar haar amandelvormige ogen. ‘Als ik jou niet had...’ Ze lacht.

‘Eh...’ Ik weet niet wat ik moet zeggen en grijns dom.

‘Dat laatste was een grapje.’ Voor haar lokaal staat ze stil. Ze mikt het klokhuis een paar meter verderop in de prullenbak.

‘Ja, tuurlijk,’ zeg ik. Ze neemt me scherp op. Het is net alsof ze recht in mijn ziel kijkt. Ziet ze dat ik een tikkende tijdbom ben? Ze mag er niet achter komen. Niemand. Ik moet zo snel mogelijk mijn plan uitvoeren.

‘From childhood’s hour I have not been. As others were...’ Vanuit de deuropening luister ik naar het gedicht dat meneer Jagt voordraagt. Hij stopt met voorlezen. Daarop sluit ik de deur achter me. Ik leg uit dat ik te laat ben omdat ik was gevallen. Hij gebaart dat ik moet gaan zitten.

Vluchtig kijk ik de klas rond, op zoek naar een plek. Naast Jara zit helaas al iemand en naast Philine en Najib ook. Alleen achterin staan twee lege tafels. Maar daarvoor zit Claire. Leken zij en Jara vanbinnen maar net zo veel op elkaar als qua uiterlijk.

Ik stap over haar uitgestoken voet. Plof achter haar neer in mijn bank. Pak mijn boek uit mijn rugzak, zoek de bladzijde op waaruit Jagt voorleest.

Claire draait zich naar me om. Ze tikt met haar lange plastic nagels naast mijn boek. Haar mescherpe blik snijdt dwars door me heen. Nu het niet lekker gaat tussen haar en Thom, is ze niet te

harden. Alsof ik daar iets aan kan doen.

In de rij rechts van mij staat Jara op. Voorzichtig laat ze zich op de stoel naast me zakken. Jagt heeft niets door. Jara moffelt haar mobieltje uit haar zak. Stoot me aan. Vanaf haar schermpje sluipt de Instagram-wereld de klas in. Een groepsfoto van gister tijdens de excursie naar het Rijksmuseum, gepost door **xx_schoolleven_xx**. Alle leerlingen kunnen foto's naar het account sturen. Leuke foto's worden geplaatst. Maar ook blunders. Met z'n allen staan we voor *De Nachtwacht*. We nemen dezelfde houding aan als de mannen op het schilderij. Jara is kapitein Frans en ik ben luitenant Willem. Achter ons torenen Najib en Jack boven ons uit. Naast ons poseren Liza, Philine, Claire en nog een paar klasgenoten. Dex staat er half op. Ik herken hem aan een pluk van zijn blauwe haar. Zelfs mentor Sev is onderdeel van het levende schilderij. We probeerden onze lach in te houden, maar dat is duidelijk niet gelukt. Ik word vrolijk van de eenheid die de klas daar is. 'Deze foto ga ik printen,' fluister ik.

Meneer Jagt staat op. 'De volgende tekst gaan jullie zelf lezen. Ik moet even iets kopiëren. En ik wil op de gang geen enkel geluid uit de klas horen.'

Ik richt me weer op mijn boek. 'Wacht, nu komt het,' fluistert Jara geheimzinnig. Ze scrolt langs een post met een foto van een horrorfilm. School is horror! staat erbij. De post erna komt van hetzelfde account. Een foto van twee leerlingen met een roze

hart boven hun hoofd. Ze lopen door de schoolgang, maar zijn niet helemaal scherp in beeld. Het onderschrift luidt: Love is in the air. Jara zoomt de foto uit met haar vingers. Nu zie ik het pas: dat zijn Thom en ik tien minuten geleden!

Ik trek de telefoon uit haar hand en bestudeer de foto. Het lijkt net alsof we iets met elkaar hebben. Hoe we naar elkaar kijken! Ik krijg het er warm van. Vierentwintig likes al, en vier comments onder de foto.

Indi_ Hartjes voor dit setje.

Nikki_x omg, waar is Claire?

Jaleesa.x Tortelduifjes 🐦

Yasmin._. wie is zij?

‘Dit is debiel. Wie heeft die foto geplaatst?’ fluister ik.

Jara trekt haar schouders op. ‘Wie liep er voor jullie in de gang?’

‘Ik heb er niet op gelet.’ Met tegenzin kijk ik naar het telefoonscherm. Vijfendertig likes. Negen comments. Rode hartjes. Zwarte hartjes. Huil-emoticons, lach-emoticons. Het gaat maar door. Ik krijg er buikpijn van. ‘Is er een manier waarop we de foto kunnen verwijderen?’ fluister ik. ‘Het lijkt net alsof Thom en ik iets hebben.’

‘Geeft toch niet?’ Ze glimlacht.

Ik knik richting Claire. ‘Niet leuk voor haar. En ik

wil zelf bepalen wat ik met de wereld deel.’

Jara pakt haar telefoon terug. ‘Het spijt me dat ik het liet zien. Ik vond het cute, maar je hebt gelijk.’

Ik bijt op mijn lip. ‘Ik voel me bespied.’

‘Ach, neem het niet te serieus.’

Kon ik dat maar. Jara neemt zichzelf en de wereld niet zo serieus. Ik ben anders. Mij lukt het niet om me er niks van aan te trekken.

‘Was het wel leuk?’ Ze grijnst.

Ik schud mijn hoofd en zucht. ‘Ik wil dat die foto verdwijnt. Straks denkt iedereen er van alles van. Het gaat niemand iets aan dat we daar liepen. Het was toeval. Hij hielp me overeind, meer niet.’

‘Wat was er gebeurd dan?’ vraagt Jara verrast.

Voor me wiebelt Claire op haar stoel. Ze heeft haar gezicht opzij gedraaid. Luistert ze mee?

‘Thom botste tegen me op,’ fluister ik. Het is niet helemaal gelogen. Jara en ik vertellen elkaar alles, maar hier schaam ik me voor. Ik wil niet dat ze weet hoe heftig ik nu reageer op stresssituaties. Niemand mag me raar of zielig gaan vinden. Als mensen je zwaktes kennen, pakken ze je erop. Ik heb het vaak genoeg meegemaakt. ‘Ik viel bij de fietsenstalling,’ zeg ik. ‘En Thom hielp me opstaan.’ Ik glimlach, om Jara gerust te stellen dat er niks met me aan de hand is.

‘Fokking aansteller,’ fluistert Claire.

‘Wat –’ Ik bijt mijn kiezen op elkaar. Niks zeggen. Ze steekt haar middelvinger op.

‘Kappen,’ zegt Jara tegen haar zus.

‘Bemoei je er niet mee.’ Claire buigt zich over mijn tafelblad tot vlak bij mij. Ik ruik haar scherpe pepermuntadem en deins naar achter.

Meneer Jagt loopt de klas in. ‘Sst!’ sist hij. Hij pakt zijn boek op en schraapt zijn keel.

Claire trekt zich niks van hem aan. Ze kijkt uitdagend naar me, is iets van plan. Mijn hart gaat tekeer. Ik wil haar omverduwen. Haar op haar gezicht timmeren. Maar ik doe niks.

Ze trekt een pennenstreep over de bladzijde van mijn boek.

‘Doe normaal!’ zeg ik.

‘Moet jij stoppen met zielig doen.’

‘Ophouden nu!’ Jara steekt haar vinger uit naar Claire.

Ik kijk op naar meneer Jagt. Hij heeft het niet gehoord. Beheerst leest hij een nieuw gedicht voor. Het lukt me niet om op te letten. Mijn handen trillen van woede. Ik moet iets doen. Iets zeggen. Anders houdt dit nooit op. Hoe krijg ik haar stil? Ze haat het als iemand haar een dom blondje noemt. Het woord schiet als een raket uit mijn mond. ‘Leeghoofd.’

Die komt aan. Claire krijgt een hoofd als een tomaat.

‘Kan het nu eindelijk stil zijn achterin?’ vraagt meneer Jagt.

‘Desi schold me uit,’ zegt ze zielig.

‘O! En jij dan?’ Ik hef mijn handen op naar Jagt.

Trap er niet in, wil ik zeggen.

‘Kom kom, meisjes, niet zo kinderachtig,’ antwoordt hij. Hij legt zijn boek neer en loopt onze kant op. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niks.’ Ik kijk weg van hem. Tranen branden in mijn ogen. Ik haat dit. Ruzies, schelden. Ik wil dat alles relaxed is. In mijn hoofd zitten de blije, mooie foto’s die we elkaar allemaal laten zien. De werkelijkheid is totaal anders.

‘Jara, met jou ook niks aan de hand?’ Jagt fronst richting Claire.

‘Ik ben Claire, meneer.’

‘Excuses. Jullie lijken niet alleen op elkaar als twee druppels water, jullie klinken ook hetzelfde.’

‘Ik weet het. Maar meneer, Desi noemde me leeghoofd.’ Claire zegt het met een onschuldig stemmetje. ‘Niet iedereen is zo slim als zij.’ Leerlingen grinniken.

‘Ik had ook verrader kunnen zeggen,’ antwoord ik.

‘Ho, ho.’ Jagt knipt met zijn vingers. ‘Laten we positief tegen elkaar blijven.’

‘Natuurlijk. Als zij –’ De rest van de woorden slik ik in. Positief blijven? Waren we maar niet naar Amsterdam terugverhuisd. Sinds ik weer in deze klas zit, is het alsof ik elke dag in een mijnenveld loop. Ieder moment kan de Claire-mijn ontploffen. Dat ziet hij niet. De manier waarop meneer Jagt rust in de klas terug probeert te brengen, slaat nergens op.

‘Desi,’ zegt hij met lage stem. ‘Hier op school tonen we respect voor elkaar. Dat doe je door –’

‘Het spijt me,’ zeg ik om van het gezeur af te zijn. Ik kijk naar het wit tussen de knokkels van mijn vuisten. Met ‘Het spijt me’ los ik het voor meneer Jagt op. Maar niet voor Claire. Hij denkt dat hij ons kent. Hij denkt dat we alleen maar kwetsbare zieltjes zijn die onschuldig met elkaar praten en lachen. We zijn de Teletubbies niet! Volwassenen hebben geen idee. Jagt heeft geen flauw benul hoe wreed we tegen elkaar kunnen zijn.

Achter zijn rug scheert een papieren vliegtuigje door het lokaal. Een lachsalvo volgt. Alleen Dex, Philine en Thoms zus Liza lezen alle drie onverstoord verder in hun boek. Zij trekken zich nooit iets aan van onrust. Soms ben ik daar jaloers op. Kunnen zij zich goed concentreren, omdat ze alle drie fanatiek sporten? Als je je kunt afsluiten voor prikkels om je heen, heb je meer rust. Daar herinnert mama me vaak aan.

Najib staat op en loopt op Jara af. Ze stoppen iets in elkaars hand.

‘Jongens, alsjeblijft!’ Jagt kletst met vlakke hand op zijn bureaublad. ‘Ga allemaal aan je eigen tafel zitten.’

Niemand luistert. Hij is ons kwijt. Onrustig pluk ik aan een rafel van mijn spijkerrokje.

‘Sloeber,’ fluistert Claire. ‘Heb je dat blauwe lapje zelf in elkaar geprutst?’ Ze laat spuug tussen haar

voortanden door glippen. Een spetter valt op mijn tafel. Het moment in de fietsenstalling komt vaag terug. Rochelde ze mijn kant op? Kregen we ruzie? Ik herinner me een gevoel van paniek. De druk op mijn borst.

Ik draai me naar Jara omdat ik niet weet wat te doen. Terwijl ze met haar handen onder de tafel bijna onopvallend een plastic zakje in haar rugzak schuift, zegt ze stellig: ‘Meneer, u moet nu echt actie ondernemen. Het is een zootje.’

Maar hij slaat op tilt. ‘Nu! Aandacht!’

Hij kijkt van mij naar Claire. Alsof hij iene miene mutte speelt met zijn ogen. En dan doet hij het stomste wat iemand had kunnen bedenken. ‘Desi,’ zegt hij kalm. ‘Ik wil dat je de klas verlaat.’ De frustratie druipt van zijn gezicht. ‘Meld je bij mevrouw Van der Ham.’ Hij wijst met strakke hand. Alsof ik zelf niet weet waar de deur is.

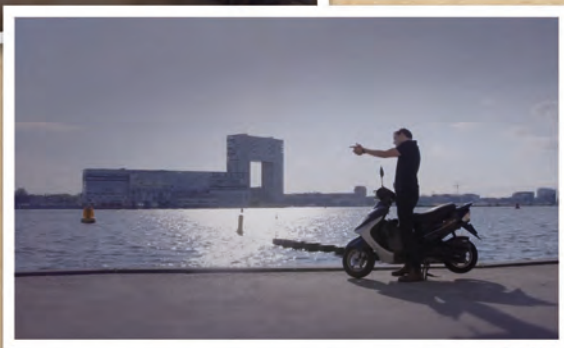
‘Karma, bitch,’ fluistert Claire grijnzend.

Met mijn ogen schiet ik gifpijlen naar Claire en Jagt. Ik sla mijn tas over mijn schouder en stamp de klas uit.

Op de gang komen de tranen.

Lees verder in *Dark mind*.

**BEKIJK DE SPANNENDE
BOEKTRAILER OP YouTube**

 Cis Meijer cismeijer

 cismeijer cismeijer.nl